

3450.

*И аз ще се изплезя на света, обесен
върху черния прозорец. (Ат. Далчев)*

От Ботев тръгна и при Далчев спря
На родната поезия керванът,
Погълнат от червената гора
И от червени призраци обхванат.

Герои станаха по неин знак
Партийни секретари със каскети,
А злобата към класовия враг
Единствена остана да ѝ свети.

Великият непогрешим критик
Бе правешкият вожд и пръв хитрец
И неговият дружески ритник

Посочваше поета-първенец,
За да получи той пари и слава
От властващата Партия-държава.

3451.

*„Господа французи, стреляйте
първи...” (Лорд Хейс, 1754г.)*

Нещастие света ще сполети
Ако внезапно мир навред настане!
Кой ще плати огромните щети
На онзи, който със войни се храни?

Не ще се леят кърви и сълзи,
Ще секне и кресливата порода
На съюзяващите се врази
При осмъртяването на народа.

Самоубийци ще се появят
Сред всичките заводи оръжейни
И всеки ще създава всеки път
Раздори и трагедии семейни.

И тъкмо затова, всемирни братя,
Да тачим свято бога на войната!

3452.

Във поза на „Мислител” от Роден
Застава наш драскач неоценен

И чуди се, че с многото романи
Той неизвестен можел да остане.

От мъка много вино бил изпил,
Че с привилегии се бил родил

И че при соца го крепял баща му
Със своето номенклатурно рамо.

Виновен ли е, че е даровит
И нов Балзак в перото му е скрит?

Той склонен бил и жертви, и палачи,
Еднакво талантливо да оплаче,

Макар че, съди ли се по заслугите,
Е близо до едните, не до другите.

3453.

За “автентичен антикомунизъм”
Повеждат родолюбците борба
И няма аз във спор със тях да влизам,
А като тях за правда ще тръбя.

Откликват само бивши комунисти,
Изстрили си червената боя
И с вид на антикомунисти чисти
Са все на власт, без оглед на коя.

А ние сме, за жалост, закъснели,
Заети са удобните места,
Другарчетата хитро са успели
Да грабнат и да задържат властта.

Те може да са прости и безлични,
Но настояват, че са автентични.

3454.

Измерва се в човешката История
Величието на един народ,
Освен с принадлежната територия
И още с кражбата на чужд имот.

Какви ли не измислят се поверия
За силата на справедливостта,
Когато се изгражда с кръв империя,
Но мълчаливо ги търпи кръвта.

Мотивът вечен на завоевателя
„Превръщай чужда мъка в свой успех!“
(И оправдаван от законодателя),
Едва когато остарях проклех.

Но хората с препълнените каси
Го възхваляват даже след смъртта си.

3455.

Говедото със правото на глас
Престава ли говедо то да бъде?
„Говедо си остава! И без власт!”
Твърдят щастливите говедовъди.

В ръцете им е дългият кривак
И той към бъднините сочи друма -
Към кланицата с кървавия праг,
А ножът има там последна дума.

Но сетне във хладилния вагон,
Обесено на яките ченгели,
Демократичен избран закон
Му обещава правда без предели.

В смъртта говедото намира вход
Към щастие в отвъдния живот.

3456.

*La prévôté, elle lui avait été baillée en garde.
(V. Hugo, Notre-Dame de Paris)*

Продукт – фалшиво въодушевление,
У нас се произвеждаше безспир
И беше всекидневно задължение
Покрай борбата ни за траен мир.

Възторгът от властта бе продължителен
И вечно се намираше в подем,
А Вожда ни със поглед строг и бдителен
Нанейде водеше ни щем-нещем.

От овчедушието си подкрепяни
Поглъщахме храната със купон,
На робството познахме всички степени,
„Народен съд” бе главният закон.

Но странно! – След възторзите нечути
Властта от само себе си се срути.

3457.

*Християнските ангели са подредени в
Първа, втора и трета йерархия.*

Йерархията, този вечен мост,
Съединяващ волност с тирания,
Не води ли до дълготраен внос
На гмеж сред службогонската стихия?

О, колко трудно се променя тя
И как безсрочно е една и съща!
„Началник –подчинен” е за властта
Основата на сила всемогъща.

Йерархия, йерархия до смърт,
Редят диктатори и демократи
И този принцип безнадеждно твърд

Не може даже Господ да разклати,
Щом в райската градина несравнима
Йерархия сред ангелите има.

3458.

Във списъците няма кръв и писъци,
Кръвта и писъците са навън,
Където в хора се превръщат списъци
И със куршум потъват в черен сън.

Тричленката работи с напрежение,
Обединена с думата „разстрел”
И всеки член по свое усмотрение
Е имената чел или не чел.

Гърмят съсредоточено картечите,
Във смърт превръщат голите тела
И всеки вижда как на Вожда речите
Се бързо претворяват във дела.

Един след друг героите напети
От верните поети са възпети.

3459.

От злост държавата ни боледува,
Незнайно как, защо и откога,
А опитите да се излекува
Са всичките напразни досега.

За злото се полагат топли грижи
И то ни се отплаща всеки път
Със беззаконие, което движи
Ред, съдиите докато спят.

Чрез неговата помощ се сдружават
Министри, депутати и царе
И от народно име възвестяват:
„След време ще сме още по-добре!”

Със поглед в кръгозорите отвъдни
Очакваме лъжата да се сбъдне.

3460.

Аз знам на картата едно място,
Науката където процъфтява,
Там, който може да брои до сто,
Със титла някаква се увенчава.

И вестникарите във весел строй
Един през друг го възхваляват смело,
На умствения фронт герой е той,
Безсмъртно ще е неговото дело.

Със другите подобни във съюз
Те заедно изплитат своя мрежа
И всеки със неРАБФАКовски вкус
Веднага обявяват за невежа.

А с умственост най-малко надарения
Понявга правят шеф на академия.

3461.

На древността разцъфналият ум
От робското тегло не се отгласна,
Прослави Свободата с много шум,
Но масата от роби бе безгласна.

Изглежда робството за всяка власт
Е нейната храна незаменима,
Тя нужна ѝ е всеки ден и час
И непременно трябва да я има.

Обвивката понявга се мени,
Но същността остава неизменна,
Щом робство има и във наши дни,
Дали така е в цялата Вселена?

Това са данни, още непроучени,
И изненадите не са изключени.

3462.

*Каин нападна брата си и го уби.
(Първа книга Мойсеева, 4:8)*

От Каин почна страшният процес –
Премахването на себеподобните
И сочи той на властите до днес
Как да се справят лесно с неудобните.

Разбра се, че несгодите ще спрат
Изчезне ли човкоединицата
И тя заплашена е всеки път,
Щом сложи прът на Вожда в колесницата.

Дали тиран е или демократ,
Това е без особено значение,
„Властта насъщна да запазя, брат,
Е най-голямото ми задължение!”

И той я пази, за да бъде пръв,
Със зъби, с нокти и дори със кръв.

3463.

За да си син на Партията свята,
Ти съвестта си трябва да пропъдиш
И в името на пролетариата
Доносник таен длъжен си да бъдеш.

Такава бе партийната просвета.
В кумири се превърнаха лъжите,
Мъже, жени, момичета, момчета,
Из лагерите гниеха пребити.

Те бяха „гадове”. Такова име
Им даде благосклонната държава,
И тя скова децата си любими
С веригите на своята прослава.

Мъчителите вечно са на власт.
Те още си живеят между нас.

3464.

Когато някой благ милиардер
За добродетели ми заговаря,
Харесвам неговия маниер,
Изслушвам го...Но аз му нямам вяра.

Щом с ордени накичен генерал
Започне убедено да повтаря
За падналите колко го е жал,
Аз кротко кимвам. Но му нямам вяра.

Оплаче ли се виден политик
На добротата своя от товара
И как е страшно скромн и велик,
Аз замълчавам. Но му нямам вяра.

Надявам се, че мойто поведение
Без нужда е от всяко обяснение.

3465.

Диктаторът едва ли е глупак,
Но умен да го нарека не смея,
Аз мисля, че на себе си е враг,
Щом чрез властта над хората живее.

Властта му е и въздух, и храна,
А страх свещен държи го вечно буден
И с този страх той цялата страна
В покорство да поддържа е принуден.

Не му остава време да чете,
Привижда му се кръв сред редовете...
Къде му са приятелите? Те
Сменени са от блудкави поети.

И оди от носа за него чоплят,
Но одите не могат да го стоплят.

3466.

*Милицията участва активно в насилственото
коопериране на земята. (Wikipedia)*

Пропадне ли свободолобец днес
Сред бездните на справедливостта,
За себе си той получава чест,
Но твърде скъпо струва му честта.

Поставят го във бъчвичка със сол
И в нея го търкалят с часове,
А после се съставя протокол,
Че си признава всички грехове.

Но по случайност, щом остане жив,
Го пращат в лагер по етапен ред,
Където го посреща колектив
Със Шахо-циганина най-отпред.

Тоягата му носи просветление
На хората, призвани за лечение.

3467.

Смъртта не е ли шарена мозайка,
Обхващаща света от край до край?
Тя живите привлича като майка,
Със ласки ги приема в своя рай.

Най-ярка е над бойните полета,
Под някой мощен бомбардировач,
Във Сталинград и в Хирошима клета
И в царството на всеки вожд-палач.

Но яркостта ѝ е непостоянна,
Понякога тя бързо се мени,
Щом масата човешка е призвана
Да мре в братоубийствени войни.

А нейде отвисоко през ефира
Се вижда как мозайката пулсира.

3468.

Народ, познал удобството на робството,
Се трудно убеждава да въстава
И в бой да се пребори със господството
На този, чийто бич го управлява.

От бич се получава унижение,
Но жертвата все пак остава жива –
Едно полезно самозаблуждение,
Кое то с времето се придобива.

Така изчезват от света държавите,
Но вместо тях остават живи хора,
Във чужди нации се претопяват те
И ново робство става им опора.

Не всичките двуноги по Земята
Готови са да мрат за Свободата.

3469.

Умствеността навред е в отстъпление,
В услуга е на хитрия простак,
За него прави тя изобретения,
За да спечели някой жълт петтак.

Непоправимо умният опасен е
За всякакъв държавнически ред,
Защото със съмнение заквасен е
Към всеки министерски кабинет.

Той много труден е за управляване
И винаги е във малцинствен брой,
Но бъдещото му изкореняване
Ще възкреси желаниа покой.

От философска гледна точка схващана
Най-важна е вродената простащина.

3470.

Без образ и без плът е идеалът,
Но често масите към бунт зове
И вместо в храма свещи да му палят,
За него палят цели градове.

Той зверските убийства оправдава
И всяка съвест може да приспи
Със приказки за бъдещата слава –
За нея всеки всичко ще търпи.

Сам боядисан и пребоядисан
Се появява нявга като нов,
А болният от него е орисан
Да гине в споделената любов.

Със разума не иска да се смесва,
Но може винаги да го замества.

3471.

*Какво получаваме, когато прибавим
Към натрия три молекули сребро?
(В. Ханчев, „Добрият ученик“)*

Науката със своите закони
Е пречка за таланта на поета,
Когато той Пегаса си подгони
Да прелетят над цялата планета.

В среброто всъщност молекули няма
И натрият със тях не реагира,
Ще кажат: грешката не е голяма,
Но се излага хубавата лира.

На ученика пише се „отличен“
И със безсмъртие ще е поръсен,
Но Ханчев, въпреки че е обичан,
На изпита ще се окаже скъсан.

Поетът, щом дори е най-значимия,
Да учи химия! Да учи химия!

3472.

Чернобил! – Червеното проклятие.

Чрез всеки поотделно те сломиха
Тълпите, а и целия народ
И съществуването замениха
Със имитацията на живот.

Ще ни припомня винаги Чернобил
Смъртта на неродените деца,
Който комунизмът бе загробил,
Но после себе си не порица.

На фона на безбройните убити
И на реките от невинна кръв
Смъртта под действието на лъчите
Е нищо за човек в червен калъф.

Все пак, за тях и техните наследници
Вода им се доставяше от ледници.

3473.

Сред историческата безначалност
Се открояват ясно две неща:
Единовластието е реалност,
Народовластието е мечта.

Във този случай е добре известно
Мечтата, че се ползва неведнъж,
С годините не се износва лесно
И е обичана нашир и дълж.

А партиите в нея се заклеват
И като зайци бързо се множат,
Под тежестта им изнемогва левът,
Но всички те на него се крепят.

Така, увеличавайки им броя,
Народът стига до мечтата своя.

3474.

Модно е хората сезонно да сменят партиите си.

Многопартийните политикани
Са колекционерската ми страст,
Къде да е, каквото и да стане,
Те, милите, са винаги на власт.

Познават до последната подробност
Меридианите на подлостта
И с тази изкусителна способност
Те смайват всичко живо по света.

Домогвам се до образа типичен,
Чрез който после да гиzakлеймя...
Напразно! Той е винаги безличен
И скрит сред политическа тъма.

От там те криво-ляво управляват
И правдата с успех преодоляват.

3475.

Навън играят весело дечицата,
Това са бъдещите стари хора
И те на Времето във колесницата
Ще търсят Истината във простора.

Фашизъм, комунизъм, демокрация,
Ще трябва ли и те да изтърпяват,
Тъй както цялата ни генерация?
Или на Бога ще се уповават?

Но „–измите”, за жалост, нямат свършване,
Човеците им стават лесно плячка,
А съвестите, лесни за прекършване,
Пореден Вожд с ботуша си ще смачка.

Привижда ми се бъдеще тревожно...
Дано да го направят невъзможно.

3476.

*„Бой се от Бога! Почитай царя!
Свещена глупост!” (Хр. Ботев)*

Допълва се нерядко с разкаяние
Подмяната на идеала с нов,
Превръща се дори в самопризнание
Ако за него някой е готов.

Тук неотдавна чрез превъплъщение,
Подкрепяно отчасти и с пари,
Народът с волното си усмотрение
Сам разкаянията си разскри.

Разкая се за тежките нещастия,
Които някога е причинил
На царската измъчена династия,

Чиито герб е бил обезчестил
И за щети на царската корона
Плати с готовност \$ триста милиона.

3477.

Узрява благодатно обществото,
Не се страхува вече от Закона,
Но се страхува от Политбюрото
И от присъдите по телефона.

Съдът отдавна служи за украса
На висшата партийна справедливост,
А тя за простата човешка маса
Укрива Истината чрез бърбуривост.

Спокойствие господства над страната,
Свободните стремежи заменило,
И вместо образа на Свободата
Въздига в култ червеното мъртвило.

И никой да помисли днес не смее,
Че то се готви скоро да презрее.

3478.

Безвредна сатирата е, но нея
Диктаторът не иска да търпи
В Китай, в Русия, в Северна Корея,
От страх пред осъзнатите тълпи.

Заложница в прегръдките на Злото,
Тя страда, но не може да умре
И продължава да цъфти, защото
Наивно мисли Злото да възпре.

Не го възспира, но поне го стряска
И възпрепятства блудния му сън,
Разкривайки под неговата маска
Чертите му отвътре и отвън.

Прогресът трудно ще я възприеме,
А всъщност тя е на прогреса семе.

3479.

На малайски Orang Hutan означава "горски човек".

Голям и мощен е Орангутана
И затова живее без охрана.

Към политиката е устремен
Чрез партия с един единствен член;

За разлика от другите маймуни
Не му харесват шумните комуни,

Той мрачен е, замислен, страховит –
Маймуна, но от байроновски вид

И в еволюционната пътека
По-човекоподобен от човека!

Наместо днес господстващата тиква,
Която недоволство предизвиква,

Не е ли по-добре орангутан
За премиер да бъде призован?

3480.

Измъчвам се от мисълта тревожна,
Която вид на ужас придобива:
Защо човекът е с цена нищожна
За всеки, който иска да убива?

Един е Цезар, цезарчета – много
Със занаят на масови палачи
(Небесен дар!) и за угода Богу
Се самоназначават за водачи.

Но цезарчето липсва ли, народът
Приема за водач каквото падне
И се оставя да го ръководят

Крадци за плячка безпощадно гладни,
Докато Правдата безгрижно спи,
А този свят убийствата търпи.

3481.

Една единствена година стига,
Да бъде цял народ обезчестен
И на греха във яката верига
Столетие да бъде после в плен.

Простаците го учат на просвета,
Убийците го учат на морал,
А църквата, превзета от ченгета,
Го пресъздава, но с червена кал.

Маркс, Ленин, Сталин – новите икони,
Заместват Бога и Светия Дух,
А в разрез със етичните закони

Законът ален е за правда глух
И удря със двуострата си брадва
Навред където ЦеКа заповядва.

3482.

L'état c'est moi (Louis XIV)

Със вик „Държавата, това съм аз!“
Луи Бурбон, надлежно номериран,
Надява абсолютната си власт,
От никого за да не бъде спиран.

Владетел - абсолютен паразит,
Превръща чужда смърт във своя слава
И като кърлеж е в народа впит
С кръв сладострастно да се упоява.

Но тази човекоподобна твар
Мнозина обявяват за велика,
Гордеят се че им е господар,
Провеждащ далновидна политика.

Презирам личността му знаменита!
Презирам и престъпната му свита!

3483.

Взаимопомощта е заместител,
И то добър, при липса на талант -
Един бездарник е на друг спасител
И за успехите му е гарант.

„За „А” е невъзможно да не пиша,
За неговия слънчев натюрел
И за откритата от него ниша,
С творбите си която е превзел.”

Тя, нишата, си е една и съща,
Когато „А” ще възхвалява „Б”
И творческия заем ще му връща

Под ведрото писателско небе,
Защото при условията наши
Възникващите бури са във чаши.

3484.

Първоначално бе един от нас,
Но после взе от всекиго частица...
По-късно взе и по-голяма част,
А нас ни построи в една редица.

Останахме без лична свобода
Обаче в името на Свободата,
А той чрез нас подържаше реда
Докато се оправят времената.

Но те не се оправяха. Отвред
Прииждаха задачи неотложни,
Той беше вече с личен самолет,
А ние бяхме все така нищожни.

Живееше в богатство и разкош.
Естествено. Защото стана вожд.

3485.

Ограбван безпощадно с векове,
Изобретателя остава беззащитен,
А сред другари и сред врагове
Е вечно от премеждия сполитан.

В труда си той е неизменно сам,
Успее ли, орляк от кяр-ортаци
Побързват да се наредят без срам
До него със съавторски мераци.

Нерядко, за да може да твори,
Той и правата си не търси вече,
Дори готов е да благодари
Томува, който няма да му пречи.

Така живее с честното си име,
Онеправдан при всякакви режими.

3486.

*Отечество славлю, которое есть, но трижды,
которое будет! (Владимир Маяковский)*

Опитвал съм да водя спор със хора,
Зовящи Бъдното за поръчител,
Но винаги, каквото и да сторя,
Не съм излизал краен победител.

Доказвам с първо, второ и десето,
Лъжи че комунизмът произвежда,
Но с помощта предимно на ДеСе-то
Това ме право в „Куциян”* отвежда.

Там комунизмът просто е безспорен
И спорът с него – загуба на здраве,
Във „Куциян” узнава се до корен,
Другарите че винаги са прави.

А за беда, това известно средство
Те могат да предават по наследство.

„Куциян” – един от комунистическите концлагери.

3487.

Крадец, бандит, ДеСе-агент,
Се ползват с доста мрачна слава,
А днес и „член на парламент”
Към тях се присъединява.

Защо и как един народ
Презира своя скъп избраник?
Векът ли сбърква своя ход
Или възкръснал е „Титаник”?

Да, има чудо. То е факт
В страната безобразно бедна
И то е благороден знак,
Народът страдащ че прогледна.

С проглеждането се започва,
Когато съд ще се насрочва.

3488.

В онази точка, точно означена,
Където от смъртта страхът отстъпва
На ужаса от живата Вселена,
Човек в самоубийствен гърч изтръпва...

Едничка капчица кураж крепи го,
С живота си за да не се сбогува
И да остане в тегнещото иго
На злия свят, сред който съществува.

Как би могъл куражът да нарасне?
За отговора – няколко минути,
Който са на Вечността подвластни,
А стоновете рядко биват чути.

Животът наш, освен да е живян,
Налага се да бъде изтърпян.

3489.

Изкуството на полуталантливия
Не е ли всъщност негова съдба?
Удостоен с безсмъртие приживе е
За подвизи в идейната борба.

Той свикнал е отдавна със надценките
На онова, което сътвори,
А после с помощта на наколенките
Словата си превръща във пари.

Вещ, даже и велик, е във пълзенето,
Тук по-добър е от кого да е...
И вечно незасегнат от промените
Е цех „Полуталантът и Сие”!

Задругата му буйно просперира
И няма изгледи, че ще фалира.

3490.

Убийството по белег за “народност”
Уверен съм, че всеки би прокълел
Ведно със страшната му непреходност...
Но на война убийството е цел!

„Убивай немеца!”, „Убий руснака!”
Са призив от общодържавен план,
„Убий го като спи или в атака,
При всеки миг, от ярост обладан!”

Убийството без край и без начало!
Убийство на народ против народ!
Поповете не смогват чрез опяло
За рая да прибират „такса вход”.

Изглежда Богу тези престъпления
Не правят неприятно впечатление.

3491.

Спокойствие и Свобода
Са както огън и вода -

На всекиго са те любими
Обаче са несъвместими.

Спокойно искаш ли да спиш,
Със Свобода ще си платиш

И тъй ще си готов за рая,
Посочен ти от полицаия.

Ще бъдеш пазен ден и нощ
Под сянката на някой вожд

И ще играеш важна роля,
Щом следваш неговата воля.

Живей спокойно за разплод
На целия човешки род!

3492.

Народовластието е мечта,
Която със годините пораства,
Почива си в недействителността
И я краси без нивга да угасва.

Сънуват я човеците навред,
Обичат я сплотените народи
И си избират някой вожд напет
Към нейната обител да ги води.

А той поема ценния товар
От Свобода за всеки поотделно,
Провъзгласява се за господар
И власт над тях запазва безразделно.

След тази добродетелна измама
Мечтата става още по-голяма.

3493.

Комунистически милионери!
Народът ни безсилно ги презира,
В тях вижда кървавите кождери –
Познава ги по алената диря.

Отнеха първо неговата вяра,
А после му окрадоха имота,
Докато страшна бедност го накара
В сметта да дири смисъл на живота.

Една огромна боклукчийска кофа
Е днеска символът на обществото
И някой ден навярно Философа
Ще обясни причините на злото.

Но знае се под небесата сини,
Богатите че вечно са невинни.

3494.

Историята няма микроскоп
И хората-микроби тя не вижда,
А те, безименни, подготвят гроб
За всеки, който благодат съзижда.

Те не растат обаче се множат,
А в парламента стават депутати,
Закони и закончета коват
И няма кой властта им да разклати.

Тъй микро-депутати с микро-ум
Чрез макро-доходи добре живеят
И чакат с произвеждания шум
С безсмъртие дано се увенчаят.

Историята с точност безотказна
Постановява: „Залата е празна.”

3495.

По лорд Байрон.

Расти, расти, детенце мое мило,
Аз твой баща съм но и роден брат,
Със майка ти не минах под венчило,
Но с любовта ѝ чувствам се богат.

Сестричка моя тя е и съпруга
На всяко лицемерие напук,
За мен жена не съществува друга,
Мъж на света за нея няма друг.

Във рая ли живеем или в ада
Не зная, а не искам и да знам,
Взаимната любов ни е награда
И тя поддържа в нас духовен плам.

А ти укрепвай, за да си готов
Да кажеш първо думата „любов”!

3496.

Уви, машина човекоподобна
Е много трудно да се сътвори,
Макар че има екземпляри пробни,
Снабдени със човешки вид дори.

Оказва се, че главен недостатък
Е строгият им неподкупен лик,
Корупцията, даже във зачатък,
Те разознават и наказват в миг.

В страна, където подкупът е вяра,
Почтените машини са без шанс –
Която спира общата поквара,
На скрап ще се превърне във аванс.

В борбата си с машинни общества
Човекът брани своите права.

3497.

О, мъртвите души! – Навред са те!
Редовно пълнят изборните урни
Поединично или на тесте
Под ведрите ни небеса лазурни.

Нарастна много тяхната цена
Откакто се доказа, че са сила,
Която при отделни племена
Е на парите образ придобила.

Каквото и да казва кой да е,
Но бедният не може да ги купи...
Един от тях да стане той прие
И тъй успя срама си да пречупи.

Сега те всичките в един отбор са
И стожер са на стоковата борса.

3498.

В лъжата тънат всички политици,
Но комунистите са шампиони!
Лъжата води техните редици,
Лъжата им създава и закони.

Измират милиони в нейно име,
Червени вождове ѝ се покланят
И с чужда кръв, докрай непримирими,
Готови са живота ѝ да бранят.

Във „Белене” – у нас, „Гулаг” в Русия,
Лъжата е учител сладкогласен,
Чрез робството почитаме я ние,
Ако ли не, то изходът е ясен...

Не иска никой за права да пита
И вместо смърт лъжата предпочита.

3499.

*Има страни, където овдовялата жена губи
всичко, дори децата си, и е длъжна да стане
жена на по-стария брат.*

Правата на мъжете – забранени!
Правата на жените – немислими!
Това са правилата наизменни
На всичките диктаторски режими.

Дивят ме споровете безконечни
Кои от тях са по-онеправдани
В подялба на страданията вечни,
Подбрани от големите тирани.

От векове жените страдат двойно:
Веднъж под ударите на Закона
И дважд от робството им недостойно
В семейството, а там те нямат броня.

Мадони! Всичките сте с лик велик
И всеки мъж до гроб ви е длъжник!